

Obstrukcija so pričeli slovenski prvak v tržaškem deželnem zboru. Pritožujejo se, da je preosnova volilne pravice, katero razpravlja zdaj deželni zbor, za Slovence krivična. Prišlo je že do burnih prizorov.

Dopisi.

Celibat. (Šoštanjski okraj.) Ko sem v Štajeru v št. 9 o nekem župniku v Aspahu na Tirolskem po pripovedovanju kaplana Kirchsteigerja bral, da je s svojo kuharico imel več otrok, ki so sedaj vsi visoko učeni gospodje, kakor je to pri luteranskih pastirjih (duhovnikih) sploh navadno; in da je isti oče-župnik bil v občini jako spoštovan in priljubljen in to še celo v tako imenovani „sveti tirolski deželi“! mi pride na misel nekdanji župnik v fari sv. Mihela pri Šoštanju, z imenom Pogelšek, ki je imel tudi več otrok se svojo kuharico, a se tega nikoli ni sramoval in nikdar ni zakrival, ampak otroci so z očetom pri mizi jedli, in dal jih je vse študirati, ki so sedaj c. kr. državni služabniki. In tako djanje je bilo odkrito, pošteno, kristjansko, ne pa „farizejska nedolžnost“!! — Razun takih tožb bil je župnik Pogelšek enkrat naznanjen, da je na neki praznik hlapčevsko delo opravljal. To je sicer storil, pa v veliki sili (hlapec mu je zbolel, ter župnik sam na Rešnega telesa dan zgodaj travo kosil, da mu ni živina od gladu poginila.) Nato je tedanji škof Stepišneg celo zadevo okrajnemu glavarstvu v Celje izročil, katero je po orožnikih od župnika vse cerkvene ključke zahtevalo. A Pogelšek je celo mirno ubogal in rekel: „Kakor mi ključke vzamete, tako mi jih bote radi nazaj prinesli!“ in tako se je tudi zgodilo, četudi si tega takrat nikdo ni mislil, in so se mu le posmehovali. Župnik se je namreč k papežu v Rim pritožil in ta je med drugim odgovoril: „Seveda ni redno in lepo in tembolj žalostno za duhovnika, da je na praznik težko delo opravljal, vendar pa ga radi tega še nikakor ne zasluži, odstavljen biti in faro zgubiti!“ itd. In tako so mu res ključke spet radi nazaj izročili. Razumi se, da taka rimska rešitev za škofijstvo in glavarstvo ni bila častna in prijetna. Glavna stvar te preteklosti pa je ta-le: Čeravno je bil ta župnik tudi kot „oče mnogih otrok“ hudo zatožen, se Rim na vse to najmanj ne zmenil, in je še župnikovo pritožbo zoper vse pričakovanje kaj ugodno bil rešil, ker je vedel, da Pogelšek svoje otroke ne skriva, ne zamolči, še manj pa „zavrže“! marveč lepo za nje skrbi. Iz tega pa sledi, da celo sam sveti oče papež v Rimu in njegovi kardinali take očitno pravične in dobre srca duhovne očetje nikakor ne sovražijo, ter bi zavoljo premognih, neprestanih tožb „skrivnega spolnega hudodelstva“ raji danes kot jutri strašansko krivično celibat (duhovsko samstvo) odpravili, ko bi se zato le odločiti mogli, a ovira jih, ker vedo, da ima sedaj že po razvaji mnogo duhovnov raji svoje kuharice in druge!! za ljubo, nego očitno zakonske žene po naravni, božji in cerkveni postavi. Kristus sam je samstvo sicer „priporočal“, a nikdar ni zakona apostolom prepovedal, kajti to bi ja bilo zoper božjo zapoved v paradižu, ki pravi: pomnožite se! kakor Mojzes prvi v svetih bukvah stare zaveze piše. Kateri duhoven bi sam rad hotel samec ostati, pa tudi tako živeti! tega bi ja nikdo v zakon ne silil, kakor se noben uradnik k temu ne tira. Vsaj so duhovniki ednajst sto let po Kristusu večinoma oženjeni bili, le papež Gregor VII., Veliki imenovan, a bolje „Prevzatni“! ki je hotel vsem kraljem in cesarjem ukazovati, je duhovski zakon s vso strogostjo prepovedal, celibat upeljal, s tem pa je cerkvi namesto koristil, nasprotno le hudi udarec prizadajal!! Zategadelj se je z duhovniki in posvetno oblastjo in strašansko prepire in vojske zapletel, bil je v pregnanstvo vržen ter v ječi umrl!!!

Senovo pri Rajhenburgu. Pod tem naslovom pred kratkem izišli dopis v Vašem cenj. listu „Štajercu“ je našega župnika Cerjaka zelo razveselil, ter je začel obsojati moža, kateri je to v „Št.“ priobčil. Siromak pa ni zadel na pravega, ter ga moremo le občudovati, ako misli, da smo kmetje tako neumni, da ne bi smeli in znali v listu, kateri stoji in boju za prosto ljudstvo, se tudi sami oglašati. Tihno na ušesa po-

vemo za danes samo našemu župniku, da ta današnji in predzadnji dopis iz Senovega je pisal prosti kmet, kar tudi uredništvo lahko vedno potrdi. (Potrjujemo to resnico! Uredn.) Zakaj se naš župnik tako peha in sili za stvari, ki ne spadajo v hišo božjo, to se marsikateri vpraša. Poglejmo pa danes le nekoliko v preteklost namreč na pastirje naših duš, ki so pred Cerjakom zvesto pasli revne ovčice. Umrli čopnik gospod Walter naj nam pride pred oči in takoj najdemo velikansko razliko. On je bil duhovnik, ki se ga je moralo ljubiti in spoštovati. Jeze ni poznal, ne sovražstva, tožbe, obrekovanja, hujškarije tudi ne; v volitve se ni mešal in v slogi živeli smo veselo z rajnikom vasi! Povem samo en slučaj: Ko je še rajnik Walter vodil takaj službo, prišel sem nekoč ves otrujen iz nekega sejma mimo Unschuldove gostilne. Čuli so se iz gostilne neki čvrsti možki glasovi, na kar sem tudi jaz stopil notri, da bi se z kakim „četrtinčkom“ skrepčal. Ko stopim čez vrata, opazim g. župnika W. med svojimi domačimi prijatelji sedeti pri mizi za pečko. Skoro prestrašen, hotel sem že k drugi mizi se vsediti, na kar me je sam gospod župnik povabil, da sem sedel k njegovi mizi. Bil je torej povsem prijatelj ljudstva, a brigala ga ni nobena politična stvar. Glejmo pa našega sedaj-nega župnika? Volitev, cajtenge, fehtanje, tožbe, to vse mu da poglavic. O Bog, o Bog, zakaj si nas zapustil. O priliki še več.

Kmet iz fare.

Iz Leskovca. V naših mrzlih časih smo bili dolgo zaspali in sedaj ko je pripihal topel veter, se spet začnemo gibati ter hočemo tebi dragi „Štajerc“ naš položaj naznaniti: Kako si naš „vrli“ g. župnik Kralj zna dobro pomagati kadar mu gre tesno pri njegovem žepu brez dna. Bile so mu namreč derve zmanjkale, ker je dal lansko leto vse iz cerkvene hoste zvoziti, katere je bil dal nasekati, k sv. Barbari, da se je ž njimi ogrevala njegova lepa kuharica Mica; in hitro po novem letu si je izmislil, da bi se pri spovednih listkih kak „kšeft“ naredil. Oznani takoj, da pridejo najprej možje, potem žene in njim naroči da vsak more precejšnjo svoto darovati za — potrebe. In katerega je videl, da je malo daroval, ga je z jezimi očmi poškilil. In za nekaj časa se je naznanilo da se bojo fantom in dekletam tudi listki delili in seveda, mladim „jungfercam“ pa je moral „nežni“ mežnarček listke deliti, kjer njim je bolj veselje delat kakor že seri župnik, čeravno je bil doma in kaj je „nežni“ od deklet nabral se je Kraljič hitro za to svotico potrudil. Gostije mu tudi pridejo na veselje; najprej si je že pri vsakem zapisovanju takoj računil 3 K 50 v in potem pri poroki pa tako visoko svoto, da jo je nekateri komaj zmogel. Kerste si računil 1 K. od nezakonskih pa še poverh 4 K kazni pobira, ker zakrament sv. kersta se more brezplačno deliti. Pogrebe si tudi računil do 80 kron včasih še višje. Kje je pravica? Tudi veselje je bilo po poroki tako znana gostija, ko je bil Kralj vabljn k Katici Jozlin. Gostija se je vršila v gostilni „Petrovič“ Vdeležilo se jih je lepo število, župnik moral je iti na kolone k nekdanjim Reicherm k sv. Barbari, pač pa je namesto sebe poslal svojega knjigovodja Jozef, nekdanji ravnatelj „konsumnega društva“ ki je tako lepo pomagal župniku konzum v bogati stan spravit, potem se je tudi gostije vdeležil mežnar in farške dve deviške (!) kuharce Resika in Barčka. Pa mežnar in Joška sta se ga bila pri Jižeku tako nalizala, da sta drugi celi dan smrčala v Strachilllohem magacinu. Tako nam je tudi naš Kralj dne 17. februarja iz prižnice lagal kak je že njegova navada da bo pri sv. Vida misijon in mora taj in da tudi popoldan blagoslova ne bo pa kaj če biti hitro popoldan odkuri proti sv. Barbari k lepi kuharici Mici in ostane tam čez noč ker je to že zmirom njegova navada. Drugi dan si naroči voznika in si pripelje seboj lepo Mico v Leskovec, da se za misijon pripravljata in Joška počastita. Naš Kraljič si je postavil v Brezovci tudi en gradič za svojo taščo Malčko, za ta gradič si je moral od tukajšne cerkvene hoste hraste in cerkvene kamenite (Thürstoke) za starbo voziti. Cerkvena oblast kaj porečeš k temu? Tukajšni farovski hlevi pa se rušijo in izgledajo tak zanemarejeno kot da bi že ne bilo dvajset let tam nobeniga

gospodarja. Milostljivi knezoškof so nam oli leta nam tako priljubljenega g. kaplana, katerega za pt nam tako lepo otroke redno podučevali, g. Mih redno opravljal in sedaj se župnik mal g. Mij vdelež k verouku učencev. Opozorim na svoji smi krajni šolski svet da svojo dolžnost uja iz sv. Pride tudi kerat, silna spoved in župni da tudi skoraj večinoma pri sv. Barbari. Kaj iusal sem cerkvena oblast k temu? Smo se že mo ptujskem selili, da pride Kralj k sv. Barbari za žup in za kar je bil hitro po smrti Murkoviča nico sen vložil in Barbarčani pa že poznajo tega rjal v drž in so hitro prošnjo vložili, da vsakega d raji samo Kraljiča ne, kateri je pač p ha ne slv dobro znan. — Dragi Leskovčani! kateri pustite tako odrarti postavite se odločno takšnema oderuštvi, ker duhovniki so plačeni od davkarije, oziroma naše dače. pa bomo dali od zad, „brč“ kaj išče tuka posla in zmirom sem zahaja konsumovih kov v farovž oglodat. Mežnar pa bo, če bolj pridno zvonil, prišel na Cafutove ali vse Toliko za sedaj. Asservo pro recordatio!

Št. Vid niže Ptuj. Misionarji so kaj hali po tebi, ljubi „Štajerc“. Večina pri bila sama politika; rekli so kutarji, da tebe bere, ta ne dobi odveze. V spovedi tega vendar niso upali izpolniti, (Priporo nam tudi, naj se mesto „Štajerca“ raje i jeve knjige naročimo, ki košajo samo l Ali gospodje so pozabili, da nam Moh družba v 5 letih ne prinese toliko nov koristnega kakor „Štajerc“ v par številka sionarji so nas tudi opozarjali, da moram volitvah oddajati svoje glasove le za fajmo kandidate. Ali tega pač ne storimo, zla Haložani ne. Kar se pa tiče odpuščanja bi moral župnik to v imenu misionarjev kajti misionarji in župnik so se farmano dosti zamerili. Ali ste, g. župnik, že pridil prvi nedelji misiona in besedo „hvaljen Jezus“ pozabili. Spomnili vas bomo na v Pobiljan Ha

Od sv. Lovrenca v Slov. Gor. Prelj „Štajerc“, ne zameri, da te nadlegujem pisom. Ali greh bi bilo, ako bi ti ne po kako žalostno smo pokopavali lovrenški fašenka. Zbrali smo se fantje in dekla Kovačci v Mosteh in plesali, kakor je že navada. Pa sreča nam ni bila mila, okoli 8. ure so nam se deklete stole. so se zaradi nekega fanta in čudno je da so bile „Marijine hčerke“ najhujše. so se sestri Marija in Neža Ljubša ter Jo Fijačko. Pokalo je prav pošteno. Potem Fijačkin oče prišel klfutati... Hm, in so čudni plodovi „vzgoje“ v Marijinih dr

Iz Slivnice: V 4. številki smo objavil iz Slivnice, ki je naše črnuhe prav hudo Zato so izlili svoj žolc v 6. šte. „Fl in napadli posestnika Joh. Lešnika. Bo bito, da ta mož ni pisal dotičnega dopisa. Lešnik plača vsakemu 100 K, kdor mu do da je pisec dotičnega članka. Sicer pa slivnički Tonče in njegov prijateljček Sepa tolažita. Njunih psokv se nobena mač straši in prišli bodemo že z vse drugim divom na dan. Kajti dovolj je v Slivnici ki niso prvaški podrepani in ki hočejo strabn za napredek delati. Na svidenje!

Žamanjec.* Ker so mene podpisane večkrat brez vzroka liberalno-klerikalni listi napadali ter mi hoteli škodovati na zd premoženju, poštenju in časti, — sem v iz miroljubja molčal in se nisem obranil mrčesju. Ali zdaj me je zopet narodni ljivec v Celju (št. 6.) napadel in mi shod pri sv. Lovrencu na Dravskem pol Štefanovo l. 1901. Z lepimi stvarmi se ti gospodje. Ali postrdi jim hočem enu fufanje p ti gospodje. Jaz kot kmet v Žamanjcih še v moji mladosti prizadeval, pomagati skemu stanu, ga buditi in delovati za naše blagostanje. Občinarji so mi vsled tudi zapuili in me že v mojem ledicnem dvakrat za župana volili. Ravno tako se vsakokrat voljen za volilnega moža bodi

* Objavljamo radovoljno ta veleznanimiv spis naša jatelja Wissenjaka, kajti ta spis je kos zgodovine naše v kateri zastopa g. W. častno mesto. — Opomba uredn

državnih ali pri deželnih volitvah. Pri volitvi okoli leta 1870. so klerikalci postavili kandidata za ptujsko-ormužki-št.-lenarški okraj bivšega g. Miho Hermana. Tudi jaz sem mu dal svoj glas, a storil ni ničesar za nas kmete. Po njegovi smrti so postavili klerikalci župnika Rajča iz sv. Barbare za kandidata. Slutil sem že, da tudi ta ne bode za kmeta ničesar storil. Spisal sem spomenico, katero smo podpisali v ptujskem „Narodnem domu“ okoli 30 volilcev, med njimi župnik Pučko iz Polenšaka. To spomenico sem izročil g. Rajču, češ naj bi zagovarjal v državnem zboru naše kmetске težnje. Ali Rajč je vse obljubil, potem pa ni bilo ne duha ne sluha od spomenice. O Rajčovem „delovanju“ raje molčimo. Po njegovi smrti so postavili duhovni zopet duhovna Gregoreca, ki je imel takrat shod v sv. Lovrencu. Udeležil sem se shodu tudi jaz in prinesel seboj obširno spomenico, tikočo se stanja kmetškega ljudstva. Uvod te spomenice je bil v „Slov. Gospodarju“ objavljen. Pisala je to žuljeva kmetška roka, — ali vse je splavalo zopet po vodi... Tako sem izpoznal, da duhovnik ne stori ničesar za kmetški slani, temveč dela le zase in za svoje tovariše! Potem sem spisal brošuro „Kmetški stan in njegov propad“, ki se je hitro raznesla med kmete. Izšel je še drugi natis in je bila brošura tudi po g. Pozniču na nemško prevedena. Tudi g. Blanke je imel brošuro v svoji zalogi. Ali nedolžna knjižica je pikala odvetnike in farje tako močno, da so hoteli bojkotirati g. Blanketa, ako prodaja kmetško knjižico. Ker sem pa jaz vedno zastopal svojo prepričanje, da ne more noben stan kmetu pomagati, da si mora kmet sam pridobiti zavest in moč do zmage, — zato so me pričeli sovražiti nasprotniki in me še danes sovražijo... Pozneje pa so se pričeli klerikalni shodi, katerih sem se tudi jaz udeleževal. Ti vbogi klerikalni kmetje so opetovano proti lastni koristi delali, — ali mojim besedam so vedno odobraval. Vse te shode nočem popisavati. Ali popisati hočem le resnično shod pri sv. Lovrencu na Dravskem polju, s katerim so me hoteli novo pečeni „narodnjaki“ opsovati. Dandanes se prepira kmetški stan najbolj in zato hočejo igrati tako zvani prvak nekakega kuratorja temu kmetškemu stanu, ker ga potem lažje izsesavajo in ga neumnega imajo. Kdor se pa temu izsesavanju zoperstavi, ta je „nemškutar“, ta je „nevernik“, izdajalec itd... Pri dotičnem shodu v sv. Lovrencu sem bil jaz predsednik, ako ravno je prišla pozneje klerikalna druhal, zlasti neki Rajh in neki Mustafa, in so pričeli nemir delati. Zahtevali so, da se moramo iz gostilne spraviti Jaz nisem hotel iti iz gostilne, ker sem poštenjak in dostojni človek. Zato so me vlekli klerikalni hujšakači za obleko iz krčme in mi ukradli klobuk. Bežal ni nikdo! Jaka Rajh, prvaški nahujškanec, pa je bil kaznovan. Tak je bil ta shod 1. 1901. In s tem se ponaša danes „Narodni list“ veleolikanega gospoda študenta Spindlerja. Fej! Ali se ne sramujete, ponašati se z lumparijami prvaških razbojnikov? Mene to ne vstraši. Jaz sem kmet in hočem svojemu stanu pomagati, vi prvaški lažniki pa hočete kmeta v neumnosti obdržati, da ga lažje izsesate. Kmet Wissenjak.

* * *

Od nekdaj na Koroškem. Spominjam se ravno „nabarigelca“, o katerem se je enkrat čitalo, da mu njegova „faifa“ zdaj, ko se občinske volitve bližajo, ne diši več zmahtno. To je tudi resnica, kajti že nekaj let je primoran le papir dolžnih pisem v „prvaški čubuk“ bulati, kar pa je povzročilo neprepeljiv smrad ne samo v njegovi prvaški banki, ampak tudi po celi skupščinski pokrajini. Torej prvaški „tobak“ že smrdi... Jako neprijetno je nedavno tudi neko drugo puhanje pridišalo... to je občinski dolg, ki se ga naši prvaški mogotci v njihov nazadnjiško-napredni zamisljenosti napuflali. Prvaški volilci zadnjih občinskih volitev poslušajte in primite se za ušesa: Novi občinski dolg v znesku 1700 K, potem še 5—7000 K za letošnjo razširjanje šolskega poslopja! Kje pa je denar za novo pokopalnico? Vi spufani prvaki, ali že nobene pameti nimate? Kako bomo taka velikanška občinska bremena prenašali? Ali mislite, da bodo občinske in vaše dolge dohtar

Janko, dohtar Ferdo, dohtarček Rudo in spufani orglar Franjo poplačali? Nikoli ne! Ja, ako ti „častivredni gaspudi“ v našo občino „privandraj“, potem se lahko cela občina na dražbini boben pride. Tedaj je pričakovati prave občinske vojske. Zmirjanje in toževanje bode na dnevnem redu, žepi prvaških dohtarjev pa se bodo nabasali. Ne dvomim, da bi pod „kraljestvom“ orglarja Franjo ne dobilo obe naši cerkvi nove orgle, ki bi pa gotovo kakih par tisočakov novega pufa zahtevale. In koliko bi ponujani „častni člani“, ako bi se sami spufali, penziona ob občine zahtevali, to še dozdaj ni pogruntano. Gotovo bi taki gospodiči na stare dni ne hotli se po hlevati vlačiti in beraški kofe piti... Kmetje, obrtniki in delavci, kateri še uiste v prvaških mrežah popolnoma zaspi, zdramite se dokler ni prepozno in ne volite take može, ki po prvaškem „tobaku“ smrdijo, ampak glasujte za napredne občinske odbornike, kateri so zmožni našo občino iz pretečega moralnega in denarnega propada rešiti ter jo postaviti v pravi krščanski ljubezni na zaželeni tir slovensko-nemške složnosti, milega domoljuba in osrečujočega blagostanja. Možaki, vzemite si to resno in odkritosrčno opominjanje k srcu in branite krepko, da nas znane „krompirjeve gare“ ne zapeljejo v klerikalno sužnost in pa v kremplje prvaških hujšakačev.

Žitaravas. „Gliha vkup štriba“. Ta pregovor rabi „Mir“ vselej, kadar hoče kateremu izmed nami eno zasoliti. Danes pa hočemo pregledat, je-li tudi primerna tista prislovica prišastem „Mira“. Ni nam treba dolgo premisljevati in že smo našli primeren slučaj. V naši fari imamo že tri leta novega župnika. Prišel je iz Velikovca. Dokler je bil tam, gospodarila mu je v pohištvo njegova sestra. Imenovan župnikom tja-sem, se mu to gospodarjenje menda ni več dopadlo. Naveličal se je sestre in vzel je kot kuharico, — slisi in strmi, ljubi čitatelj — neko bivšo učiteljico, ki še nima kano-niške starosti, kakor sploh farovski kuharice. Starišem župnikom ta sprememba seveda ni bila všeč. Predstavljali so sinu, naj vendar obdrži svojo sestro. Pa zaman! Gospod, ki baje poučuje otroke tudi v krščanskem nauku in morebiti zna tudi 4. božjo zapoved, ni maral starševih prošnji. Tudi nekaj faranov se je napotilo k škofu na Celovec, da bi odpravili kuharico. V prvi vrsti sta bila neki krčmar in štacunar iz Žitarevasi in znan bratec iz Malčepih, o katerem smo svoj čas poročali, da je šel za čas občinskih volitev gimpelne lovit. Torej brez uspeha. Ostalo je pri starem. O slednjih dveh možeh moram poročati, da se strinem z zgoraj navedeni prislovici. Ta moža sta bila namreč ta čas zagrižena nasprotnika župnikova, pa ne gledé mišljenja. Značiti jim je bil župnik, ki je takrat zavolje zmernega obnašanja še čislal bil, premlačen v politiki. Pa prevarala sta se. Ta tihta župnikova je bila le navidezna, ni bilo priložnosti, pokazati agitatorske izobraženosti. Pa kar mačka rodi, miši lovi. Komaj so bile pred vrati občinske volitve, se je izkazal župnik kot pristni agitator in se stem hipoma prikupil hudima nasprotnikom in zdaj so topla prijatelja. Pa tudi kuharici odsihmal nista bila nič huda. Bržkone se jima je prikupila tudi ona s kako šmahlerijo. Vidiš jih zdaj, kadar hočeš, glave vkup stikati ter skovati članke, nad katerim se čitalci „Mira“ dolgočasijo. Tudi brez — pardon — izobraževalno društvo „Trda b...“ — pardon — „Trta“ so osnovali. Prav nič nimamo proti temu, marveč vesel nas, da so se znašli somišljenji, da so složni. Pokazati smo vam le hotli, kako se uresniči zgoraj navedeni pregovor tudi pri prvaki. Nemec pa reče malo drugače, pa ne manj primerno: „Pack schlägt sich, Pack verträgt sich.“

Opazovalec.

Iz Klobasnice. Fajmošter Hohnik ne odneha. Poslal nam je drugi „popravek“, kateri se tako-le glasi: Sklicujoč se na paragraf 19. tiskov. zakona dne 17. dec. 1862, drž. zak. štev. 6. ex 1863 zahtevam z ozirom na dopis pod zaglavjem „Iz Klobasnice, v štev. 5 dne 3. febr. 1907 Vašega lista, da sprejmete v zakonitem roku na istem mestu in z istimi črkami nastopni stvarni popravek: 1. Ni res, da bi v Klobasnici, odkar sem kaplanoval jaz, podvojene obč. doklade; res je pa, da se ostale obč. do-

klade iste, kakor prej. 2. Ni res, da se je dete baje krstilo še le na Prevaljah. res je pa, da se je dete krstilo v Črni. 3. Ni res, da bi bilo dete mrtvo, ko so prišli domu; res je pa, da je dete bilo živo in umrlo še le dragi dan ob 7. uri jutraj. V Koprivni, dne 23. februarja 1907. — Ivan Hohnik, župnik v Koprivni.

Opomba uredništva: Zanimivo je, da nam je poslal Hohnik pred tedni že „popravek“ v tej zadevi. Objavili nismo tisto čečkarijo, ker je bila popolnoma nepostavna in seveda tudi neumna. Ali Hohnik si ve pomagati. Obrnil se je v Ljubljano na „duhovniško pravovarstveno društvo“, ki mu je skrpucalo danes ponatisnjeni „popravek“. Dokaz tej trditvi je, da ni prišlo Hohnikovo pismo iz Koprivne, temveč iz Ljubljane. No, naj si bode že kakor hoče: župniku je moral pomagati kaplanče Lompek. To dejstvo samo ob sebi že označi vrednost Hohnikove čečkarije. V našem dopisu smo trdili, da se brigajo politikujoči farji za svoj posel. In dokazali smo to s slučajem, ki ostane resničen, pa če se Hohnik na tonzurirano svojo glavo postavi: Iskati so morali duhovna, ki naj bi krstil otroka in umrl je otrok vsled mrazu, katerega je prestal! Mesto da bi torej „popravljali“, se raje skrijte, ponosni gospod, potrkajte na prsi in — sramujte se!

Novice.

Vera in volitve. Pri zadnjih državnih volitvah na Nemškem je poslal neki pošteni katoliški duhovnik listu „Münchener Neueste Nachrichten“ zanizirivo pismo, ki je primerno našim štajersko-koroškim razmeram. V tem pismu pravi dotični duhovnik:

„Vsaka volitev nam dokazuje, da je klerikalizem kot politično podjetje velika nevarnost za pravno. Proti javni pravnosti se lahko zagrešimo potem goljufije, tatvine itd. Ali kadar si je ljudstvo priborilo politično pravico, že stoji za vsakim katolikom duhovnik, ki mu hoče to pravico zopet vzeti. Volitev je itak edina ljudska pravica. In zdaj prihaja duhovnik in mu vzame to pravico; zapovē mu: ti moraš le mojega kandidata voliti, brez da bi vprašal zakaj. Mi duhovni zahtevamo v veri slepo pokorščino, zato pa ta pokorščina za dobrega kristjana tudi v politiki ne more biti težavna. In takih pokornih kristijanov je na milijone, v škodo domovini! Kajti vsi ti klerikalni volilci se ne vprašajo: kaj rabi domovina, kaj koristi ljudstvu, kako naj skrbim za bodočnost naših otrok, — temveč za te volilce velja le fajmoštrova zapoved in „dobri“ nauki kaplanovi.

Pač pravimo mi duhovniki: „Ednaka pravica za vse. Ako smejo liberalci in socialisti agitirati, zakaj bi to naša stranka ne smela?“ In to verujejo celo pametni ljudje! Kakor da bi delali liberalci in socialisti svoje volitve v imenu Boga in kot namestniki Boga! Klerikalci pa grejo v volilni boj z geslom „Za Boga in vero ter cerkev!“ In to je švindel, veliki švindel, veliko ogoljufanje celega naroda. Za resničnost tega zastavim svojo duhovniško čast.

Ako bi bili mi vsi pravi božji duhovniki, ne odtegnili bi svojemu bližnjemu pravice, — ako bi bili pravi dušni pastirji, skrbeti bi morali v prvi vrsti za dušni blagor, ne pa da proklinjamo ljudi, ki se ne pustijo od nas za nos voditi. Ako bi bili mi duhovni služabniki prave vere, ne hrepeneli bi z rokami in nogami po mandatih in časti, ne tepali bi z mrzlo krvjo čast in eksistenco svojih bližnjih v blato. Ako bi mi bili resnični namestniki Boga, za katere se izdajamo tako radi pri volitvah, potem bi se mogli priučiti ponižnosti od našega mojstra, ki pravi: „Učite se od mene, kajti jaz sem ponižnega in miroljubnega srca!“ Ali je kdo že ponižnega klerikalca videl? Tacega ni, kajti pravo krščanstvo in volilno hujskanje, božja zapoved in duhovniška vladohlepnost, evangelijski in volilni listek ne spadajo skupaj. Prava pravica se pa tudi ne strinja z načinom, kako delajo naši duhovni volitve...

Možate so te besede, možate in resnične. Verjeti jim mora vsaki naprednjak, ki pozna naše razmere, verjeti jim mora vsak pošteni človek, verjeti jim pa mora tudi vsak katoličan, ker jih je izpregovoril katoliški duhovnik. Volilna borba se je tudi že pri nas začela. Kaj pravite, vi štajersko-koroški klerikalci k temu? Pravo krščanstvo in volilno hujskanje ne spadata skupaj!

Staro kopito... Da, po starem, zastarelem kopitu so začeli zopet proti nam delati! Ko je bil „Stajerc“ pred več kot 7. leti ustanovljen, vpriporilo je klerikalno časopisje takoj nedoseženo gonjo. Laž in obrekovanje sta postali primerni sredstvi teh listov. Osební boj je zavladal in bojkotiranje naprednjakov se je pridigovalo, kakor so pridigovali naši pradedje